

CATALUNYA VOL VIURE AMB DIGNITAT

NOVA SECCIÓ • El Punt Avui incorpora avui una nova secció que posarà en relleu la situació límit en què es troben molts col·lectius del país ■ P18-25

Els representants de les entitats que formen part de la Taula del Tercer Sector de Catalunya, fotografiats a Barcelona ■ JOSEP LOSADA

La crisi obliga el sector social a la reconversió

La taula d'entitats té 32 federacions i agrupacions que aglutinen més de 4.000 iniciatives socials

P20,21

Entrevista

Àngels Guiteras

“Cal una societat més compromesa, no podem esperar que ens ho solucionin tot”

P24,25

EDITORIAL

Llibertat és dignitat

Una Catalunya lliure no és possible si no garanteix una existència digna als seus ciutadans. El Punt Avui s'implica des d'avui donant veu als col·lectius amb més dificultats.

P3

finques Pous + 75 ANYS

Registre d'Agents Immobiliaris de Catalunya AICAT 287 API

- Compravenda i lloguer
- Administració de finques
- Administració de comunitats de propietaris
- Assegurances jurídiques i d'impagats
- Tramitació de cèdules d'habitabilitat
- Taxacions oficials

PUJOL, 20 - 08301 - MATARÓ
Tel. 93 790 39 45 - Fax. 93 755 14 46
www.finquespous.cat

828430-1072836V

Ens ha arribat

Nadal i Tura, a Can Roca

L'endemà que El Cellar de Can Roca fos elegit el millor restaurant del món, Quim Nadal i Montserrat Tura van triar per dinar la fonda dels pares dels cuiners premiats.

Any Salvador Espriu

Et decandeixes mentre vas engreixant el lladre que venia falsedats.

Són faves comptades

Martí Gironell

Un arbre no és un totxo

Diuenge, en aquest diari em van cridar l'atenció dos titulars que tenen molt a veure amb el nostre futur immediat, per no dir el present més actual. D'una banda, la secció d'economia obria titulant que les constructores aposten, ara, per l'explotació forestal. Per remuntar la crisi del sector han decidit mirar al seu voltant i s'estan plantejant que endreçar els boscos catalans i generar energia per a biomassa poden ser claus per a la seva salvació. M'ha sobtat que la iniciativa vingui del sector que ve. És lloable però potser ja fem tard. No és la primera vegada que s'havia plantejat aquesta alternativa no només com a sortida a la crisi sinó també per dinamitzar un espai –el bosc– amb moltes possibilitats que ens hem deixat prendre, que no hem sa-

Ens convé, com a societat, tornar a les arrels

but conservar. I d'altra banda, a l'entrevista que tancava l'edició dominical a Ignacio Abella, naturalista i expert en arbres, destacava que els arbres garanteixen l'equilibri climàtic. Està comprovat que passejar pel bosc no només oxigena sinó que ens fa més eficaços. Així doncs, ves per on, que ara ens estem adonant que ens convé, com a societat, tornar a les arrels. Retornar a la terra que ens ha vist créixer i prosperar, a la terra, els boscos, la Natura de la qual ens havíem servit per convertir-nos en criatures independents, ara resulta que la necessitem més que mai per viure, per respirar, com sempre. Que ja fa molts anys que vivim d'esquena als boscos, és una realitat constatable. En canvi l'arbre, el bosc, sempre ha estat aquí. Abans vivíem dels boscos i era tal la riquesa que representava per a un poble que fins i tot es protegia i es cuidava amb desfici perquè constituïa els fonaments del poder d'un país. Hi ha un refrany hebreu que diu: "Si compres un bou o un ase seran els teus servidors; però si plantes una olivera seràs el teu servidor mentre visquis." Si el sector que ara aspira a reconvertir-se ho fa utilitzant els mateixos mètodes que els han conduït fins a la fallida, no sé si vull que aquesta gent gestioni de la mateixa manera els meus pulmons. Perquè com diu Ignacio Abella i encara que no ens ho sembli ni hi parem la importància que es mereix, vivim amb ells i d'ells. No en va al centre de tots els paradisos de gairebé totes les religions hi ha un arbre, i no un totxo.

Les cares de la notícia

PRES. TAULA TERCER SECTOR

Àngels Guiteras

Suport incondicional

La taula del Tercer Sector aplega més de 4.000 entitats socials no lucratives que en aquests moments atenen 1,7 milions de persones, moltes d'elles víctimes de l'actual situació econòmica, que necessiten una atenció especial. Sense les entitats, aquestes persones no se'n sortirien.

RESTAURADORS

M. Fontané i Josep Roca

Bons fonaments

Josep Roca i Montserrat Fontané són una part molt important del secret de l'èxit d'El Cellar de Can Roca. Uns pares que han inculcat als seus fills l'esperit de sacrifici i la humilitat des del principi de l'aventura gastronòmica que els ha portat al cim de la cuina mundial. Amb bons fonaments es creix molt amunt.

EL CELLER DE CAN ROCA

Jordi, Joan i Josep Roca

El Cellar més internacional

Els germans Roca saben que després d'un bon àpat cal una bona digestió, però també tenen clar que la millor manera de pair l'èxit és posar-se a treballar amb tota naturalitat, una actitud que no és impostura sinó la demostració d'un tarannà de constància i tenacitat que els ha situat on són.

CAPELLÀ

Josep M. Ballarín

Escrits amb compromís

Als 93 anys el capellà, escriptor i articulista Josep Maria Ballarín publica un llibre on, amb el seu sentit de l'humor habitual, parla seriosament de la política catalana. Irònic, compromès i preocupat pel país, Ballarín combina l'obligació moral de servir tothom amb la necessitat ètica de manifestar el que pensa.

Vuits i nous

'Escrache'

Manuel Cuyàs

L'altre dia l'Ada Colau i jo vam discutir públicament en una "taula rodona" sobre l'escrache organitzada pel Col·legi d'Advocats de Barcelona. La líder dels afectats per les hipoteques i –per aquest motiu– desnonats o en trànsit de ser-ho, defensava la forma de protesta consistent a moure soroll davant el domicili particular dels polítics i jo m'hi mostrava contrari. Cal dir que la discussió amb l'Ada Colau és sempre satisfactòria, perquè, per molt que ens la vulguin presentar com una arxa i coses pitjors, és una dona dialogant que sap escoltar. Em fa l'efecte, me'l va fer l'altre dia, que jo, que feia el paper de pacífic, vaig

ser més intemperant. No gaire, però una mica més.

L'Ada va exposar els motius que condueixen els que no poden pagar la hipoteca a la casa dels polítics que, segons el seu criteri, no són sensibles al drama o no fan canvis en les lleis per pal·liar-lo. La llista de l'Ada és interminable, no va tenir temps de detallar-la tota. Jo hi vaig mostrar suport i adhesió, però el meu concepte de la convivència i la urbanitat em fa refractari a la protesta individualitzada casa per casa. Ja sé que els polítics ho són les vint-i-quatre hores del dia, com els metges, els bombers o els pe-

riodistes, però la casa és la casa, com bé sap, i sap més que ningú, l'Ada Colau. A la casa hi viuen pares, fills i cònjuges que no són polítics, i el veïnat no té culpa que el senyor o la senyora del costat hagi estat premiat amb el vot. La política i les lleis ofe-

reixen camins de manifestació que no passen per les cases: els parlaments d'aquí o de Brussel·les, les seus dels partits, el carrer... L'Ada i els seus els han explotat tots. Els resultats, per ara, no han estat satisfactoris com es voldria, però tampoc es pot parlar de fracàs absolut. Els millorarà la protesta domiciliària? Ni que fos així: a quin preu convivencial? Arribarà un dia que ningú voldrà ser polític ni les vint-i-quatre hores ni a mitja jornada, si ha de comportar íntimes inconvencions.

L'auditori es va mostrar més favorable a la Colau que a mi, tot s'ha de dir. Ara: si l'escrache es generalitzés i fos exercit, posem per cas, pels bisbes antiavortistes o simplement per uns hipotètics amics de la serenata o de les caramelles, sumaria tantes simpaties? Em sembla que molts correrien a demanar que es legislés i ordenés, i finalment prohibís.

La frase del dia

“És un partit per tornar a ser nens i tenir il·lusió”

Gerard Piqué, JUGADOR DEL FC BARCELONA

A la tres

Xevi Xirgo

xxirgo@elpuntavui.cat

El veritable editorial conjunt

El 26 de novembre del 2009, els diaris catalans van publicar un editorial conjunt a favor de l'Estatut que va fer indignar el govern de l'Estat. Ara seria impossible tornar-lo a repetir, aquest editorial conjunt, entre altres coses perquè ara l'hauríem de fer sobre el dret a decidir, i a decidir que sí, i no ens posaríem d'acord. Però vaja. M'ha vingut al cap aquest editorial i la polseguera que va aixecar no només per això sinó perquè, de fet, divendres passat, i feia molt de temps que no passava, no només els diaris catalans sinó també els espanyols van tornar a fer un editorial conjunt sense saber-ho. El dia abans s'havia sabut l'esfereïdora xifra de l'atur i des d'*El Mundo* fins a *El Punt Avui* o *La Vanguardia*, tots fèiem editorials sobre el mateix tema i, cosa estranya, amb arguments similars. “Un panora-

“Encara que no s'ho diguessin entre ells, divendres passat els diaris van tornar a publicar un editorial conjunt”

ma desolador”, deia *El Periódico*. “L'atur, en nivells inacceptables”, *l'Abc*. Per *El País*, “el govern del PP ha trencat la cohesió social” i li retreia la seva “confiança pueril que això millorarà”. *La Vanguardia* parlava d’“atur dramàtic”, i deia que no n'hi ha prou amb les explicacions que dona el govern del PP perquè l'atur és el problema número u en aquests moments. *El Mundo* titulava “Rècord de vergonya” i parlava d’un govern “sense capacitat de resposta”. I l'*Ara* conclouia que la situació és un “autèntic desastre econòmic i social”. I a *El Punt Avui*, al titular d’“Atur imparable” hi afegíem una sèrie de retrets al PP i a la seva política econòmica també relacionada directament amb Catalunya. Voleu més editorial conjunt que aquest? L'editorial conjunt del 2009 va provocar tot un terratrèmol. El d'ara, ja ho han vist.

EDITORIAL

La llibertat i la dignitat conflueixen

El Punt Avui va fer el juliol passat una aposta pel dret a decidir amb la campanya *Catalunya vol viure en llibertat*, que dona cobertura a totes les informacions publicades sobre l'actualitat política i activitats de la societat civil destinades a aprofundir en el camí cap a la plena sobirania nacional. La situació de crisi i les polítiques públiques provocades principalment per la falta de recursos derivada de l'ofec financer amb què l'Estat espanyol combat les ànsies de llibertat dels catalans està posant en risc no només l'estat del benestar, sinó la dignitat de bona part de la població. A una ciutadania cada cop més afectada per l'atur, la pèrdua de poder adquisitiu i la dificultat d'accés al finançament privat, s'hi afegeix la realitat d'unes administracions col·lapsades per la caiguda dràstica dels ingressos i per l'espoli sistemàtic dels impostos dels catalans que fa el govern estatal. Aquesta situació repercuteix indefectiblement sobre unes retallades que poden tenir criteris i destinataris discutibles, però que són bàsicament la conseqüència de la falta de poder de decisió sobre els recursos propis.

La situació actual, per tant, condueix a la convicció que una Catalunya sobirana ha de ser, paral·lelament, un país on els ciutadans puguin viure amb una dignitat avui en risc. El procés nacional i el procés social són indistingibles perquè formen part de la construcció d'un país més lliure i més just. Per tots aquests motius, El Punt Avui vol participar del sentiment de molts catalans i catalanes i comprometre's activament per mitjà de la col·laboració amb les entitats més implicades en la lluita social. A l'hora de fer un país més lliure i just, el periodisme també hi té paper.

El timbal

La Franja, RIP

L'estat natural de les coses és que Espanya parli, legisli, inverteixi i lluiti per la seva llengua, pel castellà. El plurilingüisme és per a altres cultures menys imperials i més intel·ligents. Per a llocs on un policia no et pot veure, discriminar o pegar perquè parles el teu idioma. Per a llocs on la persecució d'una llengua mai no és un objectiu polític. Per tant és molt normal assistir a l'assassinat legal i públic del català de la Franja que el PP està perpetrant. Amb la nova llei que aprovarà el corró del PP a Aragó, el català passarà a dir-se Lapao (*lengua aragonesa pròpia del àrea oriental*), els topònims catalans deixaran de ser oficials, els ajuntaments no podran usar el català en els seus documents i es crearà una acadèmia pròpia que farà i desfarà normes sense fonament filològic. Es tracta de liquidar la diferència. El mateix objectiu que al País Valencià, les Illes i Catalunya.

Toni Brosa

Desclot Menestrals i senyorots

Diumenge passat, el president de la Generalitat va rebre alguns xiulets al Trofeu Godó de Tennis. Un trofeu lligat a un diari que diu representar la burgesia catalana –la petita i mitjana burgesia; és a dir, els menestrals– des que va ser fundat. Un trofeu on aquesta menestralia és anècdota i on la categoria són uns senyorots de Barcelona que parlen un castellà solcat de

palatals entre ells. Uns senyorots que van xiular el representant de la majoria dels catalans i que van aplaudir els seus autèntics representants econòmics i financers. Uns representants que viuen exactament de la menestralia, que també va quedar ben xiulada diumenge a la zona alta de Barcelona. La xiulada coincideix amb alguns canvis que podrien afectar l'empresa que dona nom al trofeu i també amb

l'explicitació de l'hostilitat d'aquests senyorots i els seus representants contra el president Mas, la menestralia i el procés sobiranista que s'ha escampat per Catalunya. Al final, sempre cal triar entre menestrals, senyorots i els representants dels senyorots.

Vicent Sanchis

